

Een Italiaans geheim

Ella Carey

Een Italiaans geheim

Twee vrouwen. Twee tijden.
Een hartverscheurend geheim.

Vertaald door Renée de Graaf

ISBN 978-90-492-0496-9

ISBN 978-94-023-2442-6 (e-book)

ISBN 978-90-528-6811-0 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *An Italian Secret*

Vertaling: Renée de Graaf

Omslagontwerp: Debbie Clement Design, bewerkt door

DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Weesp

© 2023 Ella Carey. First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Kelli

HOOFDSTUK 1

CALIFORNIË, HET HEDEN

ANNIE

Annie verlangde er hevig naar dat de woorden die ze vanochtend had gehoord zouden worden opgeslokt door de verraderlijke zee die in de diepte langs de kustweg kolkte. Dat was het enige wat zou helpen om niet te stoppen, de auto uit te stappen, de frisse zilte lucht diep in te ademen, tegen de vangrail aan te leunen en haar tranen die achter haar ogen brandden, de vrije loop te laten.

Ze trapte het gas in en pakte de kartonnen koffiebeker die ze in Monterey had gekocht. Het was al haar derde vanochtend en terwijl ze de beker aan haar mond zette, beefde haar hand. Ze had gisteravond tot ver na middernacht doorgewerkt; ze had de catering gedaan voor een feestje in een van de beroemde vrolijk geschilderde ‘Painted Ladies’-huizen in San Francisco. De klant wilde een Frans thema voor het verjaarsfeest, dus had Annie bontgekleurde macarons gebakken die bij het felroze van het huis pasten en ook nog kleine, met chocolade bedekte eclairs en perfecte miniatuur tarten tatin.

Annie stopte bij de barokke toegangshekken naar het privéterrein waar haar vader woonde, vlak bij Carmel-by-the-Sea. Ze haalde haar pas langs de kaartlezer terwijl ze ongeduldig met haar vingers op het stuur trommelde en wachtte tot het hek zich – tergend langzaam – opende. Zodra er genoeg ruimte was om door te rijden, volgde ze de privéweg die zich naar boven slingerde naar het prachtige huis van

haar vader. Voor zijn huis stond geen hek; je had direct zicht op het witgeschilderde houten huis dat fier op de top van de klif verrees. Daar was Annie opgegroeid. Ze veegde een traan van haar wang.

Ze bracht de auto tot stilstand, zette de motor af en sloot haar ogen. Ze dacht aan het gevreesde telefoontje waar ze zo bang voor was geweest.

‘Annie, schrik niet, maar papa heeft een beroerte gehad. Kun je je afspraken afzeggen en zo snel mogelijk hierheen komen?’

Annies oudere broer Paul had haar duidelijk gemaakt dat het moment was aangebroken om bij haar vader thuis afscheid te komen nemen.

Buiten zichzelf van angst en bezorgdheid had ze gevraagd in welk ziekenhuis hij lag; ze was meteen uit bed gestapt, had haar sleutelbos, telefoon en handtas gepakt, ze had een oude spijkerbroek aangetrokken en haar lange blonde haar in een slordige paardenstaart gebonden terwijl ze fronsend naar de donkere kringen onder haar blauwe ogen staarde.

‘Hij is thuis. De dokter zei dat het geen zin heeft om hem nu nog te vervoeren...’

Thuis dus, waar hij al bijna een jaar tegen zijn ziekte vocht; hij weigerde naar het ziekenhuis te gaan. In plaats daarvan had hij particuliere zorg ingehuurd, een verpleegkundige, en de meeste dagen had hij naar het uitzicht op zee gestaard, geheel in beslag genomen door zijn gedachten, steeds verder weg van zijn gezin. Annie was elke dag die ze niet hoefde te werken naar zijn huis bij Carmel-by-the-Sea gereden met boodschappen voor hem; ze had etenswaren uitgezocht en steeds genoeg maaltijden voor de komende dagen bereid die ze voor hem kon invriezen. En ze had de bezorgde telefoontjes van vrienden beantwoord.

Ze had alles geprobeerd om hem terug te brengen naar de realiteit, had hem koffietafelboeken over architectuur gebracht om hem te inspireren. Hij was niet zo’n romanlezer en had het altijd heerlijk gevonden om foto’s te kijken van mooie huizen en tuinen. Maar de laatste tijd viel het Annie op dat zelfs zijn passie daarvoor tanende was. Haar

vader was ergens in verstrikt geraakt, verdwaald in het verleden mis-schien.

De boeken had hij niet aangeraakt en al wist Annie dat er iets veranderd was bij hem, toch was ze blijven geloven dat hij erbovenop zou komen; ze kon zich een leven zonder hem niet voorstellen.

Annie opende het portier en stapte uit, haastte zich over het grind van de oprit naar boven naar haar oudere zus Monica, die in de deur-opening stond.

Monica kwam onmiddellijk naar haar toe en begroette haar met een moederlijke omhelzing, maar haar perfect gekapte, korte donkere haar, haar prachtig opgemaakte gezicht en haar stijlvolle blauwe zomerjurk namen Annies bange voor gevoel niet weg.

‘Komt goed,’ fluisterde Monica. ‘Komt goed, echt.’

Hoezo komt het goed? Annie deed geen moeite om de tranen weg te veegen die over haar wangen rolden.

Ze stak haar arm door die van Monica en liet zich mee naar binnen voeren.

Annie hief dapper haar kin op bij de vertrouwde aanblik van de foto van papa en hun overleden moeder Valerie, op een tafeltje tegen de muur in de enorme hal, naast de telefoon onderaan de elegante trap die in een bocht omhoogliep naar de bovenste verdiepingen. De foto stond al zo lang als Annie het zich kon herinneren op dezelfde plek. Papa en mama gearmd buiten in de tuin van dit prachtige huis. Ze was haar moeder verloren en nu was haar vader ook terminaal.

Terwijl ze met Monica de woonkamer in liep, aarzelde ze bij elke stap, zo erg zag ze ertegen op. Het uitzicht dat de hoge ramen van vloer tot plafond boden op de uitgestrekte blauwe oceaan was adembene-mend. Er was niets te merken van de kolkende onderstroom die in de diepte de rotsen geselde. Vanaf deze hoogte zag je alleen de glinsterende zon op het water en een voorbijvarend jacht. Annie zag twee benen over de rand bungelen, mensen die genoten van een dagje op het water.

Haar adem stakte toen ze haar vader door kussens ondersteund zag liggen in het ziekenhuisbed dat hij had aangeschaft zodat hij thuis kon

blijven. De verpleegkundige stond vlak naast hem en Paul stond met zijn handen in zijn zij over de oceaan te staren. Vanochtend vertelde hij dat de dokter twee uur was geweest en na zijn ochtendspreekuur zou terugkomen.

Bij het geluid van Annes en Monica's voetstappen draaide Paul zich om, zijn donkere wenkbrauwen in een bezorgde frons.

'Hij houdt vol tot hij afscheid van jou heeft kunnen nemen, Annie,' mompelde Paul. Hij zuchtte vermoeid terwijl hij Annes gezicht monsterde.

In tegenstelling tot Monica wond Paul er geen doekjes om dat het allemaal niets meer uithaalde. Monica had papa de afgelopen maanden met moederlijke zorg omringd, maar Paul had zichzelf nauwelijks in de hand gehad. Het aantal keren dat Annie 's avonds laat door hem gebeld was en hij volledig over zijn toeren leek, was niet te tellen. Hij maakte zich druk omdat papa per se zijn ziekbed thuis wilde, om wat ze met het grote huis aan moesten, of ze hem niet naar een verpleeghuis of hospice moesten brengen en waarom hij in godsnaam niets wilde horen over een ziekenhuis. Paul ging tekeer over het feit dat hun vader zich bij zijn lot had neergelegd, over zijn gebrek aan vechtlust. Eén keer had hij met schorre stem tegen Annie gezegd dat hij er niet meer tegen kon dat papa het had opgegeven.

Paul had papa aangespoord om alles te proberen: elk nieuw medicijn, elke alternatieve behandelmethode. Hij had gebedsgenezers thuis uitgenodigd en uiteindelijk had papa een oude hand op zijn zoons schouder gelegd en hem gezegd dat het volstrekt natuurlijk was wat er gebeurde en dat hij zich niet tegen zijn levenseinde zou verzetten. Papa wist dat het zijn tijd was. Hij had gezegd dat zijn lijf een manier probeerde te vinden om te sterven.

Annie had haar vaders filosofische benadering willen omarmen en had zich gestort op waar ze goed in was – hem steunen en voor hem koken – maar nu stond ze oog in oog met de werkelijkheid en wist ze dat het nog maar een kwestie van enkele uren was voordat ze afscheid moest nemen.

'Annie.'

Annie snikte kort en haastte zich in de richting van het dierbare stemgeluid van haar vader. ‘Ik ben er,’ kreeg ze nog net over haar lippen terwijl het verdriet zich als een korset rond haar ingewanden snoerde.

Zijn ogen waren dicht en zijn papierachtige huid zag bleek. Hij was de afgelopen maanden zo afgevallen dat ze hem nog nauwelijks herkende.

‘Ik ga hem zo de morfine geven,’ fluisterde de verpleegkundige. ‘Daarna raakt hij buiten bewustzijn. Hij wilde op jou wachten, Annie.’

Annie knikte de verpleegkundige toe, leunde over het bed en greep haar vaders roerloze hand. ‘Papa?’ fluisterde ze. ‘Ik hou van je.’ *Wat viel er nog te zeggen?*

‘Ik ook van jou,’ prevelde papa. De vooral binnensmondse klanken waren toch duidelijk verstaanbaar voor Annie.

‘Ik wil geen afscheid nemen,’ fluisterde ze en ze voelde het onmiskenbare gewicht van zijn hand op die van haar. Precies zo hadden ze enkele maanden geleden samen gezeten, toen de diagnose uitzichtloos leek.

Terwijl haar hoofd tolde en ze paniek voelde bij de gedachte aan een leven zonder hem, haar lieve vader – ze wilde hem terug, ze wilde meer tijd voor al die dingen die ze nog niet besproken hadden samen... – begon hij met diepe stem te murmelen. Annie probeerde er uit alle macht iets van te begrijpen.

Monica kwam erbij en ging aan de andere kant van het bed staan. ‘Wat zeg je, papa?’ vroeg ze.

‘Een brief,’ zei hij met uiterste krachtsinspanning. Zijn stemgeluid klonk geforceerd. ‘In mijn bureaula, mijn werkkamer, voor Annie.’

Wat stond erin? Waarom kwam hij er nu mee? Als het zo belangrijk was had hij die toch wel eerder kunnen geven?

Ze was zich vaag bewust van de verpleegkundige tegenover haar, die de medicatie tevoorschijn haalde.

‘Het is tijd,’ zei de verpleegkundige zacht en vriendelijk.

‘Ik hou van je,’ fluisterde Oscar. ‘Annie. Mijn lieve kind.’

‘Dag papa. Ik ook van jou. Voor altijd,’ bracht Annie met moeite uit.

Monica hield nog steeds papa's andere hand vast. Paul kwam ook aan het bed staan en streekte zijn vaders vermoeide, grijze hoofd.

'Mijn schatten,' murmelde papa.

'Zijn jullie zover?' vroeg de verpleegkundige.

Natuurlijk niet. Nooit zou ze er klaar voor zijn. Ze wilde maar één ding en dat was zijn hand blijven vasthouden. In de verte hoorde ze haar broer en zus mompelend instemmen. Ze sloot haar ogen en slikte. Ze zou hem nooit meer zien. Hij was altijd haar thuis geweest. Ze zou zich altijd zijn passie en enthousiasme voor huizen ontwerpen blijven herinneren, de manier waarop hij zijn clientèle en vrienden verwelkomde. Zijn boeken, zijn dierbare vaste gewoonten... 'S ochtends koffie in zijn gemakkelijke stoel met uitzicht op de oceaan en op de achtergrond klassieke muziek uit de radio, het glas rode wijn 's avonds in diezelfde stoel terwijl hij van de zonsondergang genoot. Zijn hopeloze gestuntel in de keuken, hoe Annie het van hem overgenomen had, waarop ze haar passie voor lekker eten en mooie maaltijden had ontdekt.

'Wilt u de morfine toegediend krijgen? Meneer Reynolds?' vroeg de verpleegkundige.

Er vormde zich een ondraaglijke zwaarte in Annies buik, alsof ze een baksteen in haar maag had en ze staaarde naar de grond.

'Annie?' fluisterde haar vader.

Ze kneep in zijn hand.

'Ik hou meer van je dan ik kan zeggen. Onthoud dat altijd, schat.' En met één waardige, laatste krachtsinspanning keek papa naar de verpleegkundige en knikte.

'Papa?' vroeg ze zoals ze altijd had gedaan met de zekerheid dat hij haar de antwoorden zou geven die ze zocht.

De verpleegkundige diende via de pomp de morfine toe en hij liet zijn hoofd achterover in het kussen zakken. Langzaam vielen zijn ogen dicht.

Zo zou hij blijven liggen tot hij zijn laatste adem uitblies.

Hij had geen woorden meer.

Annie begroef haar gezicht tegen haar zusters schouder.

De volgende ochtend stond Annie voor het cilinderbureau van haar vader. De onderste la zat op slot en er hing een kleine sleutel bij aan een lichtblauw koordje. Als kind was ze er altijd door gefascineerd geweest en had ze papa eindeloos aan zijn hoofd gezeurd of ze mocht zien wat er in de la verstopt zat. Het was een spel geworden en hij had het haar nooit verklapt. Maar hij had haar wel heerlijk erop los laten fantaseren wat erin zou kunnen zitten. Brieven van heksen, geheime toverdrankjes waarmee je magische tuinen kon laten opbloeien, en lang nadat haar moeder gestorven was had Annie bedacht dat er iets speciaals van Valerie in de la verborgen lag. Iets wat alleen hun vader mocht zien.

Monica's stem drong door vanuit de woonkamer tot in de werkkamer. De verpleegkundige was vertrokken en de begrafenisondernemers waren gearriveerd om papa's lichaam mee te nemen. Annie had er geen getuige van willen zijn. Ze had met Monica en Paul de hele nacht aan zijn bed gewaakt, tot hij vanochtend zijn laatste adem had uitgeblazen, precies op het moment dat de dag aanbrak boven zee.

De zon bescheen het water in een zacht schitterende boog en Monica's stem werd begeleid door het doffe geluid van brekende golven tegen de rotsen beneden in de diepte. Ze hadden allebei als vanzelf hun gebruikelijke rollen aangenomen, Monica en Paul. Monica had aangeboden de begrafenisondernemers te woord te staan en Paul was naar beneden gegaan, naar de keuken om telefoontjes te plegen. Annie kon zich precies voorstellen hoe hij daar liep te ijsberen, zijn mobiel aan zijn oor vastgeplakt en pratend op dat typisch dringende toontje van hem.

Annie was verbaasd geweest dat haar oudere broer en zus zo snel in de organisatiemodus waren geschoten. Weg was de paniek die Paul de afgelopen maanden in haar greep had gehouden. Misschien kwam dat omdat hij nu eindelijk iets kon dóén. Hij had de situatie nu wél in de hand en zijn rechtschape advocateninborst had het overgenomen. Monica was makelaar in onroerend goed en dat was goed te merken toen ze de lijkbezorgers instructies gaf over de meest geschikte manier om het huis binnen te komen.

Maar Annie stond alleen maar uit het raam te staren nadat papa was overleden, met haar armen om zichzelf heen geslagen terwijl het verpletterende verlies haar overspoelde. Haar leven zou nooit meer hetzelfde zijn. Papa was altijd een constante factor geweest.

Het lukte haar een dun glimlachje te produceren bij de gedachte aan het kleine meisje dat ze ooit was, dat er altijd zo op gebrand was om erachter te komen wat er in de la lag die op slot zat. Ze aarzelde om hem open te maken. Als ze dat deed werd het idee dat papa er niet meer was meer werkelijkheid. Ze ademde diep in, draaide het sleuteltje in het slot om en schoof de houten la open, alles in een verrassend soepele beweging. Er lag alleen een envelop in de la. Dat was het. Annie fronste terwijl ze de envelop pakte en de naam erop las. De envelop was aan haar gericht.

Annie.

Ze hield de envelop even dicht bij haar gezicht, aarzelde om hem open te maken, aarzelde bij het besef wat het openmaken betekende. Na enkele seconden stond ze op en liep naar het raam met uitzicht op zee en keek naar buiten. Alleen zo kon ze het aan. De zee was altijd haar toevluchtsoord geweest en ze wist dat die ook diep in haar vaders ziel gekerfd stond. Hoe vaak hadden ze niet samen langs de stranden in de omgeving gewandeld, schelpen gezocht nadat haar moeder was overleden, hoe vaak hadden ze geen langere tochten langs het strand gemaakt samen toen Annie ouder was? Hij had vol aandacht geluisterd als ze moeilijke keuzes in haar carrière met hem besprak.

Ze had hem altijd alles verteld. En ze had altijd gevoeld dat het vertrouwen wederzijds was. Was er iets wat hij haar misschien toch niet verteld had?

De envelop was niet dichtgeplakt. Een briefopener was niet nodig, dus stak Annie een vinger onder de flap en haalde ze een enkel velletje papier tevoorschijn en twee koperen sleutels, een kleine en een grotere. Het was een dun velletje papier, volledig beschreven in papa's schuine handschrift.

Annie ging in papa's luie stoel zitten bij het raam, sloeg een arm om haar buik en begon te lezen.

HOOFDSTUK 2

TOSCANE, ITALIË, BEGIN ZOMER 1944

CARA

Cara stopte bij de ingang van de magische tuinen van Villa Rosa en keek op naar de perzik- en honingkleurige gevel van het oude huis. Villa Rosa glinsterde in de vroege ochtendzon, en het was net of de glooiende heuvels in de verte door grote vriendelijke reuzenhanden waren gevormd. De geur van gravin Evelina Messina's rozen en geraniums was zo bedwelmend dat Cara als ze haar ogen sloot, zich makkelijk kon voorstellen dat er geen oorlog was en ze kon doen alsof Villa Rosa het enige was wat er bestond. Maar de zachte krachten hadden de afgelopen vijf jaar de wereld verlaten en Cara was eraan gewend geraakt om uit een raam van de markante villa te staren waar ze als secretaresse van de gravin werkte, mijmerend over de mogelijkheid dat ze Italië misschien vergeten waren.

De wereld leek gefocust op de komende invasie van de geallieerden aan de Franse kust en de Amerikaanse luchtaanvallen op Japan. Toscane daarentegen leek verlaten en leed onder de troepen van de Duitse veldmaarschalk Albert Kesselring in de bergen ten noorden van Florence, waar Italiaanse landarbeiders gedwongen waren om een dichte verdedigingslinie te graven die bekend werd als de Gotenstellung. Niemand van hen wist hoelang de Duitse bezetting van Toscane zou gaan duren.

Cara's geliefde vallei, waar ze haar hele leven met haar vader in het

kleine *pensione* had gewoond, het hotelletje dat hij runde in het dorp aan de voet van de heuvel, was in angst gehuld. Het pensione was door de nazi's gesloten en regelmatig ricocheerde er geschutvuur in de heuvels; het geschreeuw van doodsbanne dorpsbewoners wanneer ze in handen vielen van de lokale nazi's die de regio hadden bestormd tijdens de Duitse invasie vorig jaar was een ware marteling. 's Avonds zat papa met de handen in het haar aan tafel.

Cara hield even halt en tuurde over het dal, met het vertrouwde uitzicht op de twee kastelen die al sinds de dertiende eeuw fier op de heuveltoppen in de verte prijkten. De boerenhoeves waarmee het dal al eeuwenlang bezaaid was, stonden nog overeind, oorlog of geen oorlog. Hun roestrode terracotta dakpannen glommen tegen de zachtgroene glooiende achtergrond van olijfboomgaarden en cipressen, maar het kleine dorpje waar Cara woonde lag als een verschrikt kluitje, dicht opeengepakt onderaan de heuvel waar Villa Rosa stond. Als je daar boven kwam aanwandelen, was het alsof je in een andere wereld terecht kwam, en was je in staat om alle verschrikkingen van je af te schudden, al was het maar voor even.

De gravin had, nadat haar echtgenoot in 1935 was gestorven, de leiding over de villa met de bijbehorende zeventenveertig boerenhoeves op zich genomen en ze zwaaide er onvermoeibaar de scepter; ze had ervoor gewaakt dat het agrarisch systeem zoals dat al zeven eeuwen in Toscane bestond, onveranderd bleef na de dood van het hoofd van de familie Messina. De gravin had de familiebetrekkingen met haar pachters onderhouden alsof ze voor die rol in de wieg was gelegd; ze had het traditionele pachtstelsel voortgezet waarbij ze als landeigenaar de helft van de kosten van het boerenbedrijf betaalde, terwijl de pachter de andere helft bijdroeg en ze de winst gelijkelijk verdeelden.

Gravin Evelina Messina werd als bestuurder de afgelopen jaren bij de lokale pachters alom gerespecteerd en bewonderd en Cara had met beide handen de gelegenheid aangegrepen om bij haar als secretaresse te solliciteren. Cara had in haar vaders pensione alleen ervaring opgedaan als manusje-van-alles, boekhoudster, secretaresse en probleem-

oplosser en had het idee dat ze totaal niet in aanmerking kwam voor een positie in Villa Rosa. De charmante, imposante Evelina Messina zou haar toch niet kiezen. Maar de gravin had heel goed naar haar gekeken tijdens het sollicitatiegesprek en ze had gezegd dat Cara de perfecte kandidaat was.

Ook papa had haar aangemoedigd. Hij hoopte dat de gravin een voorbeeldfunctie zou hebben voor zijn dochter.

Cara stak bij de gedachte aan de goede bedoelingen van haar lieve vader hoofdschuddend de sleutel in het slot van de voordeur; de sleutel had ze onlangs van Evelina Messina gekregen zodat ze zelf naar binnen kon. Zoals zoveel dorpelingen had ze nog nooit van haar leven een deur op slot gedaan, tot op het moment van de bezetting door de nazi's.

Cara stond in de enorme hal die baadde in het zonlicht dat door het waaivormige bovenlicht dat als een pauwenstaart boven de voordeur prijkte naar binnen scheen.

'Cara?' Het stemgeluid van Evelina Messina klonk luid vanuit haar kantoor aan de rechterkant van de hal.

'Si, goedemorgen, mevrouw.' Cara schoot onmiddellijk in haar rol en begaf zich naar het kantoor.

De gravin verscheen in de deuropening. Evelina Messina verschéén altijd, ze kwam nooit zomaar tevoorschijn. Ze droeg een roze zijden jurk waarvan Cara wist dat ze die bezat sinds 1939; ze had een witte anjer op haar borst gespeld en haar blonde lokken golfdén naar achter in zachte gouden slagen tot op haar schouders. Evelina was ergens in de veertig, maar ze had het uiterlijk van een meisje van eenentwintig, met prachtige groene ogen die doordat ze ietsje schuin naar beneden stonden, het effect gaven van een permanent schalkse oogopslag, precies zoals haar jongste zoon Rafaeli.

Rafaeli.

Nee. Vandaag bande ze Raf uit haar gedachten.

Ze streek haar eenvoudige, blauwe katoenen jurk glad en was zich er zoals altijd van bewust dat ze nooit kon tippen aan de elegantie van haar werkgeefster, noch aan haar verfijnde, aristocratische voorko-

men. Cara streek haar haren glad die in een lange, donkere paardenstaart bijeengebonden waren.

De gravin zag bleek en had donkere kringen onder haar ogen door gebrek aan slaap. Ze keek rond alsof ze bang was dat iemand door het raam was geklommen van het kantoor van haar overleden echtgenoot en hen zou aanvallen. Dat idee was de laatste tijd niet ondenkbaar.

De gravin had echter veel moeite gedaan om er zeker van te zijn dat Villa Rosa niet het mikpunt zou worden van de woede of plundering van de nazi's. Andere landeigenaren in de vallei hadden zich verenigd om voedsel en andere benodigdheden naar het toenemend aantal groepjes partizanen te brengen dat zich schuilhield in de bossen. Sommige burens van de gravin verborgen geallieerde soldaten die uit de krijgsgevangenenkampen waren ontsnapt, maar Evelina had haar personeel verteld dat het een te groot risico voor haar was om de nazi's tegen zich in het harnas te jagen, ze had immers zevenenveertig boerderijen onder haar hoede. Wat zou er met al die pachters gebeuren, zo redeneerde ze, als zij het risico nam de partizanen te steunen en de nazi's vervolgens represailles zouden nemen?

Persoonlijk wist Cara dat Evelina Messina's twijfel om zich aan te sluiten bij het Italiaans verzet voortkwam uit het feit dat ze een Italiaanse aristocrate was en dat ze daarom de lokale partizanen niet steunde; iedereen wist dat de hogere standen verwachtten dat Mussolini de macht weer zou grijpen en orde op zaken zou stellen.

'Cara, ga zitten alsjeblieft.' De gravin nodigde haar uit plaats te nemen op een van de barokke, met lichtblauwe zijde beklede Lodewijk XIV-stoelen aan weerszijden van het haardvuur; de wanden ernaast werden volledig in beslag genomen door ingebouwde boekenkasten met rijen boeken.

Cara gluurde even naar haar werkgeefster. Het was niets voor haar om niet meteen ter zake te komen met de instructies voor die dag.

De gravin liep naar de haard en duwde haar handpalmen tegen de houten schoorsteenmantel, sloot haar ogen en liet haar hoofd hangen, tot ze ten slotte opkeek naar de portretfoto van haar overleden man

Arturo, die een voorname positie innam boven de haard. Evelina Messina prevelde hoorbaar een schietgebedje.

Cara schoot rechtop in haar stoel, ze begon zich zorgen te maken. ‘Als ik zo vrij mag zijn, mevrouw... is er iets aan de hand?’

De gravin had Cara maar één keer eerder in vertrouwen genomen toen ze er in de zomer van 1940 getuige van was geweest dat haar werkgeefster instortte nadat haar oudste zoon Nicolas Villa Rosa had verlaten. Moeder en zoon hadden fikse ruzie gehad over de betrokkenheid van Italië bij Hitlers oorlog. Het laatste wat Nicolas wilde was soldaat worden en Cara had hem tegen zijn moeder horen schreeuwen dat hij ‘een zakenman was, geen strijder’. Uiteindelijk had de gravin hem laten gaan, maar ze had zijn slaapkamer intact gelaten, precies zoals toen hij nog thuis woonde. De gravin hoopte blijkbaar dat haar geliefde oudste zoon op een dag zou terugkomen. Toen hij de villa de rug had toegekeerd met in zijn kielzog zijn knecht en een hele zwik chique Italiaanse bagage, had de gravin zich in een waardig stilzwijgen gehuld.

Evelina draaide zich langzaam een halve slag om en keek Cara in de ogen. Haar vuisten waren zo stevig gebald dat de knokkels wit zagen.

Cara ging in gedachten terug naar die dag. Was er iets gebeurd met Nicolas? Evelina zou het verschrikkelijk vinden als haar oudste zoon iets was overkomen en ze hem niet te hulp had kunnen schieten.

Vervolgens werd Cara bleek. Het zou toch niet om Raf gaan? Dat kon gewoon niet.

Cara had zich heilig voorgenomen niet aan hem te denken, al konden ze nooit méér voor elkaar zijn dan zijn moeders secretaresse en de zoon des huizes. Ze stond half op uit haar stoel, waarop Evelina Messina met een handgebaar duidelijk maakte dat ze weer moest gaan zitten.

‘Zet je schrap.’

Cara's adem stakte. Haar onderbuikgevoel bij de gedachte dat Raf iets was overkomen, werd tien keer heviger. ‘Wat is er gebeurd, mevrouw?’ Haar neus begon te jeuken en er prikten tranen achter haar ogen. ‘Alstublieft –’

‘Helaas is dit op geen enkele manier makkelijk over te brengen.’ De gravin sloeg haar armen over elkaar en haar blik tastte Cara’s gezicht af. ‘Er heeft zich een incident voorgedaan. Je vader was erbij betrokken.’

‘Papa?’ Papa was dit weekend naar een van de oude boeren in de vallei gegaan met wie hij bevriend was. Hij maakte zich zorgen over diens tanende gezondheid en wilde er zeker van zijn dat zijn vrouw en hun dochter het gingen redden nu hij zo voortsukkelde, dus papa was er blijven overnachten en zou vanochtend weer thuiskomen.

‘Ik kreeg zojuist de boodschap... het was nogal dringend... dat je vader is neergeschoten.’

Cara stond op. Ze ging achter de stoel staan zodat er afstand ontstond tussen haarzelf en de woorden van de gravin. Dit kon niet waar zijn. Het was niet waar.

Niet papa. Niet papa die de dood van zijn eigen vrouw, Cara’s moeder, had overleefd en stoicijs zijn dochter in zijn eentje had grootgebracht. Hij had iedereen altijd hartelijk verwelkomd in zijn eenvoudige pensione, tot de regering was gevallen en de Britse gasten in het pensione die uitgeweken waren naar hun geliefde Toscane en weigerden de regio te verlaten, als vijandelijke vreemdelingen werden bestempeld die uiteindelijk in detentiekampen werden opgesloten. De situatie had papa enorm aangeprepen. Hij had geprobeerd met de autoriteiten tot overeenstemming te komen, maar dat was mislukt.

Er begon een vogel te zingen in de tuin en bleekgeel zonlicht viel op de kleine gouden klok op de marmeren koffietafel tussen de twee zijden stoelen.

‘Waar is hij? Alstublieft, is hij nog steeds op de boerderij? Bij zijn vriend?’

De gravin knikte.

‘Alstublieft, mevrouw, ik moet er onmiddellijk naartoe. Ik haal de verloren tijd later in. Een fiets. Hebt u een fiets die ik mag lenen?’ Cara’s handen fladderden nerveus alle kanten uit. ‘Wat is er precies gebeurd, weet u dat?’

‘Het klinkt niet goed,’ fluisterde de gravin. Een zorgelijke frons trok

over haar gezicht. ‘Het blijkt dat een stel nazi’s de boerderij is binnengevallen en de boer zover probeerde te krijgen dat hij zijn laatste stuk vee aan hen afstond. Jouw vader is toen tussenbeide gekomen waarop een van de twee de dochter van de boer greep en haar wilde verkrachten. Dat probeerde je vader te voorkomen. Wat ik ervan begrijp is dat de tweede nazi hem neergeschoten heeft. Het bericht heeft de villa net pas bereikt. Een van de burens van de boer is hiernaartoe gereden en meldde zich bij de keukendeur. Hij was totaal van streek.’

Cara staarde vol ongeloof naar de gravin.

‘Het spijt me,’ mompelde Evelina. ‘Een afschuwelijk incident.’

Op dat moment verscheen de tuinman van de gravin, Alphonso, met zijn pet in zijn hand in de deuropening. ‘*Signorina*, ik wil u mijn respect betonen en zeggen hoe erg ik het vind. Uw vader is een goed man.’

‘Ik moet nú naar hem toe, alstublieft,’ zei Cara. Het leek of haar lichaam in brand stond en daarna ijskoud werd; het enige wat ze voor zich zag was papa.

‘Alphonso rijdt je naar de boerderij,’ zei Evelina. ‘Neem mijn mans stationcar. Die tank is voller dan de mijne.’

‘Maar natuurlijk, mevrouw,’ hoorde Cara Alphonso zeggen.

Cara wist dat ze zo wit moest zien als een lijk en dat ze beefde, maar toch glimlachte ze dapper naar de vriendelijke tuinman terwijl ze met dichtgeknepen handen stond, haar armen slap langs haar lijf. Ze wist nauwelijks nog wat ze tegen de gravin had gezegd en ze liep achter Alphonso aan de hal door, de ochtendzon tegemoet. Voor één keer was ze de nazi’s dankbaar dat ze de gravin haar auto’s hadden laten houden vanwege haar trouw aan Mussolini.

Even later zat ze, als in een roes, naast Alphonso in de stationcar van wijlen Arturo Messina terwijl een warme ochtendbries door de geopende ramen naar binnen waaide. De auto snorde over de keurig aangeharkte oprijlaan en Cara staarde star voor zich uit. Haar oog viel op een figuur die door het geopende smeedijzeren hek van Villa Rosa kwam aanlopen. Cara boog zich naar voren en tuurde, haar hart ging tekeer.

Ze voelde dat Alphonso op zijn beurt zijn blik op haar richtte. ‘Rafaeli,’ mompelde hij terwijl hij vaart minderde.

Cara hield haar adem in. ‘Alphonso, we kunnen nu niet stoppen.’
‘Maar, signorina...’

Raf schermde met één arm zijn ogen af tegen de ochtendzon en Cara sloeg een hand voor haar mond: toen ze dichterbij kwamen zag ze dat Raf een mitella om zijn arm had. ‘Hij is gewond...’ zei ze en ze sloot haar ogen. Ook dat nog. Ze mocht zich nu niet laten afleiden.

Raf legde zijn goede arm op de bovenrand van het raampje toen ze genaderd waren en keek Cara onderzoekend aan. ‘*Mia bella,*’ fluisterde hij.

Alphonso schraapte zijn keel.

‘We moeten door,’ zei Cara tegen Alphonso.

Rafs blik bleef Cara’s gezicht aftasten dat vlekkerig was door tranen en hij kneep bezorgd zijn ogen samen. Hij zag er zoals altijd knap uit, lang, met zijn honingkleurige huid en die ogen, precies zoals zijn moeder. Hij was wat breder geworden sinds de laatste keer dat ze hem zag en oogde nu mannelijker dan toen hij als jong ventje het leger in moest om het vaderland te dienen.

‘Signorina Cara’s vader zit in de problemen. Hij heeft een aanvaring gehad met de nazi’s op een boerenhoeve in de vallei en is daarbij gewond geraakt,’ zei Alphonso.

Cara leunde met haar hoofd tegen de stoelleuning; godzijdank was Alphonso erbij. Die kreeg er een volzin uit zonder dat zijn stem brak, tegelijk met haar hart.

‘Ik ga mee.’

Cara hoorde Alphonso snuivend inademen. Ze mocht de werkne-mer van de gravin niet het idee geven dat er ooit iets onbetamelijks was geweest tussen haar en Raf. Toen ze had afgeluisterd dat de gravin tegen Raf had gezegd dat hij Villa Rosa vaarwel kon zeggen als er iets speelde tussen hen, was dat meer dan genoeg geweest voor Cara. Ze had het uitgemaakt. Ze kon het idee niet verdragen dat Raf met zijn familie moest breken en niet meer thuis mocht komen terwijl hij zo veel van de Villa hield. En vanzelfsprekend kon zij het zich niet ver-

oorloven om haar baan kwijt te raken. Sinds die dag had de gravin zich in een koppig stilzwijgen gehuld en had ze niets tegen Cara gezegd. Het was alsof ze er niet toe deed... alleen goed genoeg was als secretaresse. Ze moest haar plaats weten.

‘Nee.’ Ze gooide het er ferm uit. ‘We moeten meteen door.’

Alphonso knikte en Cara voelde dat Raf haar verontrust aankeek. Ze schudde resoluut haar hoofd.

‘Alsjeblieft, Alphonso...’ fluisterde ze gejaagd.

Alphonso trapte het gaspedaal in.

Als papa ernstig gewond was, zou ze niet weten hoe het verder moest met haar.

HOOFDSTUK 3

ANNIE

Mijn liefste Annie,

Ik besef dat deze brief een schok bij je teweeg zal brengen. Het is dan ook een van de moeilijkste brieven die ik ooit heb moeten schrijven.

Al lezend zul je me misschien een lafaard vinden. Ik geef je geen ongelijk en toch smee ik je ons allebei te vergeven. Valerie en mij.

Mijn lieve meisje, er is geen simpele, makkelijke manier om je dit te vertellen.

Toen jij in ons leven kwam, een perfecte baby, met parelachtige vingernageltjes en voetjes zo zacht als boter, toen je ons voor het eerst je tandeloze lachjes schonk en je kleine oogjes schitterden, en je met je mollige beentjes begon te spartelen van verrukking als je ons zag, toen je je eerste woordje zei, 'mama', betekende dat moment net zoveel voor Valerie als dat het voor een biologische moeder had betekend.

Valerie heeft jou niet ter wereld gebracht, maar je bent altijd onze dochter geweest.

Ik weet dat je deze brief nu vol afgrijzen leest. Ik wou dat ik bij je kon zijn om je in mijn armen te sluiten en je te zeggen dat alles goed is. Ik begrijp dat wat ik je ga vertellen je hart zal breken, maar lees alsjeblieft verder en blijf in me geloven.